

sang và tới về đến nhà là 5 giờ sáng.

Lần thất bại này, sau tôi được biết là tên tổ chức giao ước với chủ ghe là số người chỉ tôi đã là 70 người thôi và chủ ghe biết được là qua đồng người, cho là tên tổ chức không dùng lối giao ước nên nó không chịu cho ghe đánh cá ra.

Gia đình tôi thất bại nhiều lần nhưng 5 lần thất bại nặng nhất, lần nào cũng hết sức căng thẳng. Sau mỗi lần thất bại nặng này tình trạng khi trở về Saigon hết sức là tả tơi và thượng thi phải tạm lánh ở nhà bà con trước, đợi đến tôi mới về để lối xóm không ai thấy, nhưng nhiều lần, qua nên rồi ai cũng biết. Nhưng lần đi sau mình ngân vô cùng, mỗi lần tổ chức đến kêu ra đi không biết có đi luôn không hay rồi lại cứ trở về.

Thế nhưng nhờ Trời Phật độ, nhờ may mắn và quyết tâm phải ra đi, lần thứ ..... tôi không biết là thứ mấy nữa, gia đình cùng trai qua những khâu đầu kha gian nan và cuối cùng đến được bên bờ tự do rất tốt đẹp.

CHUYỆN KHÓ TIN NHƯNG CÓ THẬT (100%)

(N.T.H)

Năm 1945 tản cư xuống Phan-Rí, tôi đã sống cuộc sống của mục-dông, nhiều chuyện kinh thiên động địa vì "nhứt qui nhi ma thủ ba mục-dông" mà li, nhưng tôi không dám nhắc lại mà chỉ muốn nêu lên đây một vài mẫu chuyện cứ ám ảnh tâm trí tôi.

Phan-Rí là vùng đất của người Cham xưa kia. Thay vì lập mộ bia với tên tuổi như ta, họ tạc tượng nam hay nữ, đôn số hay tí mi và các mô có bia cang tí mi, đẹp lại cang linh thiêng.

Một buổi trưa mua cây tôi được giao nhiệm vụ trông coi bả cặp, bả cây lúc ăn trưa, trời nắng như thiêu cho bả ăn trong lùm nghĩa địa có bong mát, với tuổi trẻ tinh nghịch tôi lấy đá sỏi chọi vào ngực mộ bia chọi cho qua thì giờ. Đến giờ cây bả chỉ còn 5 con tìm khắp không thấy đâu cả, tưởng đâu nó nhớ bả đã tìm đường vào rừng với bả bả cái. Nhưng chiều bả về vẫn không thấy nó đâu. Sau khi hỏi hạn tí mi rằng bả ăn đâu, tôi làm gì các bả tôi phá lên cười và nói rằng "cút bắt rồi", thôi mua bánh trái đem ra đây cúng tổ. Sau khi đặt nải chuối và dung roi, đập vào mộ bia túi bụi, đồng thời yêu cầu trả bả nếu không thì đào bia quang xuống sông. Đập phá xong 1 hội rồi rút lui ra khỏi vùng, độ 5 phút sau trở vào thì thấy bả mình dựng súng rõ ràng gần đó mà tôi đã kiếm suốt buổi chiều không thấy. Tuy nhiên phải lấy loại roi lúc này đập bia tôi quát vào bả thì nó mới tỉnh lại và cút đống. Nguyên nhân là ma chạm trả thù tôi phá phách của tôi. Còn nhiều câu chuyện liên quan đến ma chạm nhưng không trực tiếp nên không tiện kể.

Trong mùa mưa bả thường bang nhau gây thường tích hoặc sanh nở bộ phận sinh dục bị lở loét, ruồi bọ phát sinh hôi thối và trông dơ sợ lắm. Lúc đầu gia đình chúng tôi không rành cứ phải dùng thuốc xức, chọ bả, kho nhọc và nguy hiểm vì bị bả đá hoặc húc mình. Khi biết chuyện chung mục-dông lại cudi bả bả 1 lần nữa ya lại yêu cầu cúng tổ để chúng chú trì cho, bảo đảm bả lạnh 100% mà không đụng đến lông con bả nào cả. Ngay hôm sau đem bánh trái vào rừng cúng tổ (gọi là cúng tổ chú thất sự là đem cho chúng ăn) chẳng thấy chúng làm gì cả ngoài việc hỏi tên nhưng con bả bị đau và đau nđi nao. Ba hôm sau thấy bệnh giảm dần cho đến khi lành. Và cứ thế mọi lần bả bị lở là một lần cúng và nhiều đàn cho nên ngay nao cúng ăn đã dơi. Mai về sau than tình chúng mới cho biết có 1 đứa được một người Cham truyền cho 1 số thần chú, chớ đem khuya thanh vắng, thấp nhang đọc thần chú và cho biết tên bả, nơi đau và địa điểm chuông bả. Chỉ thế thôi mà bệnh lành kể cả những con ở rất xa. Họ không để thất truyền những truyền cho đệ tử rất hạn, chớ vì sau mỗi khi truyền quyền thì mạnh lực của họ sẽ kém bớt. Điều này tôi đã chứng kiến nhiều lần, nhưng không được xem tận mắt lúc đọc thần chú.